

Sygn. akt IV KK 36/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w sprawie **P. M.**

skazanego z art. 244 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 6 listopada 2007 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., uwzględniając na posiedzeniu złożony przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek, wyrokiem z dnia 6 listopada 2007 r., uznał oskarżonego P. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 244 k.k. i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; w okresie próby oddał

oskarżonego pod dozór kuratora; wymierzył mu grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł każda oraz rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 14 listopada 2007 r.

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

- I. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 113 k.p.k. polegające na nie podpisaniu wyroku przez sędziego sprawozdawcę orzekającego w sprawie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.;
- II. rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania karnego – art. 343 § 5 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k., polegające na wydaniu wobec P. M., na posiedzeniu, pod jego nieobecność, wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, w sytuacji, gdy brak było dowodu, że został o nim prawidłowo powiadomiony.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem przepisów postępowania wskazanych w zarzucie kasacji.

Zgodnie z art. 113 k.p.k. orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole. Zgodnie zaś z art. 418 § 1 k.p.k. ogłoszenie wyroku następuje po jego podpisaniu.

Z akt niniejszej sprawy wynika, że wydany na posiedzeniu w dniu 6 listopada 2007 r., w składzie jednoosobowym, wyrok nie został podpisany przez sędziego przewodniczącego. Został on następnie ogłoszony przez orzekającego w tej sprawie sędziego.

Zaniechanie podpisania wyroku przez sędziego orzekającego w sprawie w składzie jednoosobowym, stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. Uchybienie to w aktualnym stanie prawnym, nie może być

w żaden sposób konwalidowane - skutkuje obowiązkiem uchylenia dotkniętego nim orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., IVKK 18/12, LEX nr 1119558; z dnia 4 listopada 2010 r., III KK 145/10, LEX nr 653504; z dnia 9 grudnia 2010 r., III KK 285/10, LEX nr 686811).

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w C., wydając zaskarżony wyrok, dopuścił się rażącego naruszenia art. 343 § 5 k.p.k. oraz art. 117 § 1 i 2 k.p.k.

Przepisy art. 117 § 1 i 2 k.p.k. stanowią, że uprawnionego do wzięcia udziału w czynności procesowej zawiadamia się o jej czasie i miejscu, natomiast czynności nie przeprowadza się m.in. wtedy, gdy osoba uprawniona nie stawiała się a brak jest dowodu, że została o niej powiadomiona. Zgodnie zaś z art. 343 § 5 k.p.k., oskarżony ma prawo wziąć udział w posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Sąd Rejonowy w C. posiedzenie w przedmiocie wniosku prokuratora o skazanie P. M. bez przeprowadzenia rozprawy wyznaczył na dzień 6 listopada 2007 r. Oskarżony nie stawiał się na to posiedzenie. Sąd uznał, że oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie tego posiedzenia, po czym po przeprowadzeniu niezbędnych czynności procesowych, wydał wyrok.

Decyzja Sądu uznająca, że zawiadomienie o terminie i miejscu posiedzenia zostało oskarżonemu prawidłowo doręczone, nie znajduje oparcia w materiałach sprawy i jest oczywiście błędna. W aktach sprawy brak jest bowiem dowodu doręczenia oskarżonemu zawiadomienia o terminie tego posiedzenia. Znajduje się nich jedynie nieodebrana przez oskarżonego korespondencja dotycząca przesłanego mu odpisu aktu oskarżenia (k.63).

W tej sytuacji Sąd Rejonowy w C. powinien był odroczyć posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i zawiadomić oskarżonego w sposób prawidłowy o nowym terminie posiedzenia. Nie czyniąc tego i rozpoznając na tym posiedzeniu, pod nieobecność oskarżonego, wniosek o jego skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, rażąco naruszył przepisy art. 343 § 5 k.p.k. i art. 177 § 1 i 2 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Ponadto zauważyć trzeba, że z odpisu wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 5 listopada 2011 r., sygn. akt IV K .../07, oraz danych o okresie zaliczonym na poczet orzeczonej tym wyrokiem kary (k. 11 – 12 akt SN) wynika, że P. M. w okresie od

dnia 30 września 2007 r. do dnia 15 listopada 2007 r. był pozbawiony wolności. W konsekwencji zawiadomienie o terminie posiedzenia wyznaczonego na dzień 6 listopada 2007 r., wysłane w dniu 11 października 2007 r. na podany przez niego adres dla doręczeń, nie mogło zostać mu doręczone.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, oceniając zarzuty i wniosek skarżącego za oczywiste zasadne, uwzględnił kasację na posiedzeniu.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd właściwy będzie procedował z poszanowaniem przepisów postępowania karnego i uniknie stwierdzonych powyżej uchybień. Wymierzając oskarżonemu karę uwzględni działanie zakazu *reformationis in peius*.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.